



Arrest

nr. 109 513 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 juli 2012 het Rijk binnen en diende op 19 juli 2012 een asielaanvraag in. Op 22 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger te zijn, afkomstig van Shahbaz Garhi, district Mardan in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U bent een soennitische Pasthoun. Na uw matric opleiding volgde u sinds april 2010 religieus onderwijs in de madrassa Iqra. Deze madrassa werd geleid door mullah Sh.. U kreeg te horen dat u naar een andere madrassa zou worden overgeplaatst om een betere opleiding te krijgen. In september 2010 werd u 's nachts weggebracht naar een u onbekende madrassa. U werd niet toegelaten deze madrassa te verlaten. In de madrassa kreeg u onderricht dat gefocust was op de jihad. U volgde lessen, kreeg video's te zien over hoe men mensen kon doden, over hoe men wapens moest gebruiken. U vond dit onderwijs niet leuk en besloot om niet deel te nemen aan zulke zaken. U ontsnapte uit de madrassa samen met een ander jongen Sa., die in de madrassa les volgde. Gedurende een nacht liepen jullie. De volgende dag zag u een auto die u deed stoppen en met deze wagen reed u samen met Sa. naar Peshawar. Daar nam u de bus en reisde naar Shahbaz Garhi, naar uw huis. Thuis vertelde u alles tegen uw vader. Na uw thuiskomst ontvingen jullie een dreigbrief waarin geëist werd dat u zich zou aanbieden in hun centrum te Michni. Een maand na uw thuiskomst kreeg uw vader bezoek van Sh. en zijn collega. In een ruzie doodde Sh. uw vader. Uw oom ging zijn dood aanklagen bij de politie. Na de dood van uw vader ging u naar uw neef te Nowshera tot eind december 2010. Nadien verbleef u bij een smokkelaar die alles regelde zodat u Pakistan kon verlaten. Op 28 januari 2011 nam u in Peshawar het vliegtuig naar Karachi. Van Karachi vloog u rechtstreeks naar Londen. U verbleef in het Verenigd Koninkrijk tot juli 2012 op basis van een studentenvisum. In juli 2012 reisde u in een vrachtwagen naar België waar u op 18 juli 2012 toekwam. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw Identiteitskaart, een kopie van een schoolcertificaat, twee kopieën van FIR's d.d. 20 september 2010 en 19 november 2010 en drie kopieën van dreigbrieven d.d. 29 oktober 2010, 5 december 2010 en 5 mei 2011, kopie van de overlijdensakte vader (ziekenhuis), overlijdensakte vader d.d. 19 november 2010 en een kopie van de enveloppe.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn nadat u ontsnapte uit een madrassa waar u werd opgeleid voor de jihad. De taliban, Tehrik-e-Taliban, eiste dat u terug naar hen zou keren, wat u niet deed. Uw vader werd door mullah Sh. gedood omdat uw vader weigerde u te laten terugkeren (CGVS p 5, 15, 17, 18, 20, 21). Omwille van onderstaande redenen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk. U hebt deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u reisde met een reispaspoort dat de smokkelaar voor u had geregeld waarin een visum stond maar u wist niet voor welk land (DVZ vraag 21). Echter tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u aanvankelijk niet te weten of u met een reispaspoort had gereisd, om vervolgens duidelijk te maken dat u reisde met een groen Pakistaans reispaspoort (CGVS p. 4). U werd gewezen op uw incoherente verklaringen over het reispaspoort en u legde uit dat u niet wist hoe en waar de smokkelaar deze documenten had geregeld (CGVS p. 4). Deze uitleg overtuigt niet daar u verder tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat de smokkelaar iemand met u had meegestuurd naar het

FEDEX kantoor in Islamabad om documenten te regelen. U vermeldde zelfs dat hij uw foto nam en uw geboortedatum wijzigde (CGVS p. 14). Voorst verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u niet een verblijfsdocument/visum voor een ander Lid Staat van de Europese Unie in uw bezit had (DVZ vraag 23). Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in juli 2012 Pakistan had verlaten, dat u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België was gekomen (DVZ vraag 35). Op de vraag waarom bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een volledig andere reisroute had aangehaald gaf u aan dat u was misleid door de mensen hier; men had u verteld dat als u de waarheid zou zeggen over uw reisroute, dan zouden de Belgische autoriteiten u terugsturen naar Londen en de Britse overheden zouden u deporteren naar Pakistan (CGVS p. 7). Deze uitleg is niet afdoende. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij aanvang van zijn asielaanvraag dat hij de asielinstanties van het onthaalland, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Het feit dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken een volledig andere reisroute en vertrekkdatum hebt opgegeven, roept ernstige vraagtekens op bij uw houding en oprechtheid. Vastgesteld moet worden dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen over uw reispaspoort, het door u verkregen visum en uw reisroute hebt afgelegd tijdens uw asiel gehoren. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u hebt er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u, aanvankelijk tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U gaf pas op het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan Pakistan verlaten te hebben op 28 januari 2011, en anderhalf jaar in Londen te hebben verbleven met een studentervisum (CGVS p. 3, 4). Niettegenstaande u dit verblijf voor het Commissariaat-generaal wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u daar geen asiel kon aanvragen omdat u daar een student was. U had te horen gekregen dat u door de Britse autoriteiten onmiddellijk naar Pakistan zou worden terug gedeporteerd (CGVS p. 22). Deze uitleg overtuigt niet. Wanneer u daadwerkelijk uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van uw vrees voor de taliban, kan redelijk verwacht worden dat u bij aankomst in Groot Brittannië zich gaat informeren over de mogelijkheden voor en de gevolgen voor u van een aanvraag om internationale bescherming. Het feit dat u van anderen te horen kreeg dat u hiervoor niet in aanmerking kwam is geen verschoningsgrond om zelf correcte informatie hierover te zoeken. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat uw asielrelaas een aantal opvallende verschillen vertoont met uw verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebt afgelegd. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u toen u verbleef in de onbekende madrassa, opgemerkt had dat jongens weg waren, maar u had nooit iemand de madrassa zien verlaten (CGVS p. 20). Echter tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat u zag dat 2 of 3 jongens werden weggebracht met speciale vesten aan (vragenlijst CGVS punt 3.5). Geconfronteerd met deze vaststelling liet u verstaan dat iemand u had verteld dat de verdwenen jongens zo de madrassa hadden verlaten maar dat u hen persoonlijk niet had gezien (CGVS p. 20). Deze uitleg overtuigt niet. Het ontkennen van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. In de verklaring staat immers duidelijk "ik zag hoe 2 of 3 jongens werden weggebracht".

U verklaarde verder dat uw vader een maand na ontsnapping uit de madrassa en uw thuiskomst door de mullah Sh. werd gedood. In de maand dat u thuis verbleef was er niets meer gebeurd (CGVS p. 4, 5,

21). Toen u werd gevraagd waarom u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u de dag nadat u thuis kwam en tegen uw vader alles had verteld, mullah Sh. naar uw huis kwam en uw vader in een discussie door hem werd doodgeschoten (vragenlijst CGVS punt 3.5), antwoordde u dat u hetzelfde had verteld (CGVS p. 21). Deze uitleg is niet afdoende. Uit uw verklaring op de DVZ kan immers duidelijk afgeleid worden dat het een dag na uw vrijlating betrof. Hiermee samenhangend kan opgemerkt worden dat betreffende het moment waarop de twee dreigbrieven op uw thuisadres aankwamen, uw verklaringen eveneens tegenstrijdig zijn. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat de eerste dreigbrief aankwam na uw ontsnapping en voor de dood van uw vader. De tweede dreigbrief kwam toen u al bij uw neef verbleef in december 2010 (CGVS p. 21). U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans dat na de dood van uw vader, de mullah twee dreigbrieven schreef die u thuis kreeg (vragenlijst CGVS punt 3.5). U reageerde toen u hierop werd gewezen door uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal te herhalen en aan te geven dat er een verwarring was en dat u het niet zo had gezegd (CGVS p. 22). Deze uitleg is eveneens niet overtuigend, gezien uit de schriftelijke verklaring duidelijk blijkt dat beide brieven na de dood van uw vader zijn gekomen.

Bovendien beweerde u op het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie de dood van uw vader zijn gaan melden bij de politie, die een onderzoek instelde. Gevolg van het onderzoek was dat iemand van de Iqra madrassa werd gearresteerd (vragenlijst CGVS punt 3.5). In tegenstelling tot uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u op het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de politie de dood van uw vader had onderzocht maar dat niemand werd gearresteerd (CGVS p. 21). Toen u gewezen werd op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u uit dat wel iemand was gearresteerd maar dat deze persoon geen band had met de madrassa, dat ze iemand in de buurt hadden opgepakt om informatie over de madrassa te verzamelen (CGVS p. 22). Deze uitleg overtuigt niet, gezien u in uw verklaring voor het CGVS duidelijk verklaarde dat er niemand werd gearresteerd. Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken ook niet helemaal op. U had bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers ook vermeld dat de gearresteerde persoon iemand van Iqra madrassa was (vragenlijst CGVS punt 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal sprak over een buur rond de madrassa, maar een persoon die geen band had met de madrassa (CGVS p. 22). Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen betreffende de gevolgen van het onderzoek van de politie over de moord op uw vader.

Na de gehoren en onderzoek van de gehoorverslagen moet opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over het moment waarop u uit de onbekende madrassa ontsnapte bent incoherent zijn. U verklaarde aanvankelijk tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u midden november 2010 ontsnapte (CGVS p. 9). Verder op tijdens het gehoor gaf u aan dat een maand nadat u na uw ontsnapping terug thuis kwam uw vader werd gedood (CGVS p. 21). U werd toen gevraagd dat als uw vader op 19 november 2010 zijn dood vond dat u dan een maand vroeger op 19 oktober 2010 uit de madrassa was ontsnapt en u bevestigde dat het rond die datum had plaatsgevonden (CGVS p. 21). Vastgesteld moet worden dat uw verklaringen over wanneer u de onbekende madrassa kon verlaten incoherent zijn.

Bovenstaande incoherenties en tegenstrijdigheden hebben allen betrekking op de kern van uw asielrelaas en uw ingeroepen vrees voor vervolging bijgevolg wordt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u kopieën voor van drie dreigbrieven en twee FIR's voor. U gaf aan tijdens het gehoor dat de originele documenten nog onderweg zijn en dat u deze alsnog ging voorleggen. Opgemerkt moet worden dat tot op heden heeft u deze originele documenten nog niet voorgelegd op het Commissariaat-generaal, nochtans stuurde uw advocaat kopieën van deze documenten door via mail en gaf hij aan dat u de originele documenten in uw bezit had. Bijgevolg moet opgemerkt worden dat kopieën, scans en faxen een geringe bewijswaarde hebben. Verder moet betreffende de twee dreigbrieven opgemerkt worden dat in tegenstelling tot wat u beweerde deze twee dreigbrieven ondertekend werden (CGVS p. 12). U beweerde over de eerste dreigbrief dat u zich moest aanmelden in hun centrum in Michni (CGVS p. 11), echter nergens in de eerste dreigbrief wordt van Michni melding gemaakt. Verder is het vreemd dat het serienummer van de eerste dreigbrief d.d. 29 oktober 2010 een hoger getal (1821) bevat dan het serienummer van de tweede dreigbrief d.d. 5

december 2010 (1513), daar dat serienummers in de tijd gedurende eenzelfde jaar oplopend zijn. Een dreigbrief met serienummer wijst volgens het Commissariaat-generaal ook eerder op een administratieve opvolging van een overheid of bedrijf, dan een geloofwaardige bedreiging vanwege een terroristische groepering. Gezien al deze vaststellingen kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij deze dreigbrieven. Betreffende de FIR's die u voorlegt moet opgemerkt worden dat een FIR geen begin van bewijs is daar uit de procedure van de FIR blijkt dat iedereen een verklaring kan afleggen en laten registreren (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien moet vastgesteld worden dat incoherent met uw verklaringen de FIR d.d. 19 november 2010 melding maakt van Sh. en twee collega's op motorfietsen. Sh. had tegen zijn collega's gezegd uw vader door te schieten wat ze deden. Echter u had tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat uw vader werd doodgeschoten door Sh. die samen met zijn collega een ruzie had met uw vader (CGVS p. 5). Opgemerkt moet worden dat de inhoud van de FIR die u voorlegt over de dood van uw vader, een zwaarwichtig incident verschilt van uw afgelegde verklaringen. Gezien het een FIR is over de dood van uw vader, is het redelijk te verwachten dat uw verklaringen over deze FIR coherent zijn met de inhoud van de FIR. Deze incoherentie doet vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen en van de voorgelegde FIR. Ook de twee overlijdensakte van uw vader zijn slecht kopieën met geringe bewijswaarde. Bovendien moet opgemerkt worden dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mits fraude alle soorten documenten in Pakistan kunnen bekomen worden. Daar het voorleggen van documenten gepaard moet gaan met overtuigende en geloofwaardige verklaringen, in casu niet het geval, kan er ook geen geloof meer worden gehecht aan de documenten die u ter staving van uw relaas voorlegde.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de Vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtou ook Urdu en Engels kent, zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies in positieve zin kunnen wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw schoolcertificaat, bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, de schending van de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht en in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.1.1. Verzoeker bevestigt dat hij pas tijdens het interview op het CGVS spontaan de waarheid heeft verteld aangaande zijn reisroute en het feit dat hij anderhalf jaar in Engeland heeft verbleven alvorens in België asiel aan te vragen. Nochtans dient een onderscheid gemaakt te worden tussen een asielzoeker die op hardnekkige wijze blijft liegen over zijn reisroute naar België en diegene die zelf waarheidsgetrouw uiteenzet tijdens het interview op het CGVS waar en hoelang hij in een ander Europees land is verbleven. Verzoeker heeft tijdens zijn interview uiteengezet dat hij in Engeland verkeerd werd geadviseerd aangaande het vragen van bescherming in het Verenigd Koninkrijk. Hij

vreesde onmiddellijk te worden gedeporteerd naar Pakistan, reden waarom hij uiteindelijk naar België is gereisd om een aanvraag in te dienen. Er is er geen reden om louter op grond van deze elementen de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker in het geheel in twijfel te trekken.

3.1.2. Verzoekers uitleg kan geenszins worden aanvaard. Verzoeker verklaarde initieel op de DVZ dat hij met een paspoort met “*een andere foto en andere naam*” reisde dat door de smokkelaar was geregeld, met “*een visum maar ik weet niet voor welk land*” (verklaring 21) en hield hierbij zelfs een volledig fictieve reisweg en reisdata voor, waarbij hij naliet zijn verblijf in het VK te vermelden (verklaring 35), zodat hij op deze punten alleszins doelbewust liegt. Zelfs indien hij op het CGVS de waarheid vertelt, dan nog heeft verzoeker initieel op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht gefaald en ondergraaft zijn bewuste leugenachtigheid bij voorbaat en in sterke mate zijn geloofwaardigheid.

3.1.3. Indien verzoeker verder op het CGVS verklaart dat hij Pakistan verlaten heeft op 28 januari 2011 (gehoor p. 3) en van Peshawar naar Karachi en vandaar naar Londen is gevlogen met een directe vlucht (gehoor p. 4) waarbij hij met een groen reispaspoort reisde “*met mijn foto*”, “*met mijn naam en met mijn gegevens*” en daar bijna anderhalf jaar in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven (gehoor p. 4), dan stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker zijn visum heeft aangevraagd (plek afname vingerafdrukken) in Abu Dhabi op 23 december 2010 op basis van zijn eigen paspoort, uitgegeven op 11 maart 2010. Aangezien aldus kan blijken dat verzoeker met zijn eigen paspoort heeft gereisd, ziet de Raad evenmin in waarom verzoeker *überhaupt* een beroep zou gedaan hebben op een smokkelaar, laat staan dat deze verzoeker zijn documenten zou afgenomen hebben. Verzoeker is evenmin geloofwaardig waar hij blijft volhouden dat hij nooit zelf een paspoort heeft aangevraagd (gehoor p. 6) gezien hij ook dit diende te handtekenen. Aangezien verzoekers vingerafdrukken persoonlijk werden genomen, stelt de Raad bovendien vast dat verzoekers verklaringen inzake zijn reisdatum en reisweg niet stroken met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie inzake de visumaanvraag, te meer verzoeker verklaarde zich op 23 december 2010 “*bij mijn neef in Nowshera. Misschien, ander bij de smokkelaar ergens in Pakistan*” te bevinden (gehoor p. 13) en dat zijn foto en vingerafdrukken in een FEDEX kantoor in Islamabad zijn genomen (gehoor p. 14). Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins zijn medewerking verleent maar blijft liegen en dus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht faalt. Verzoeker maakt niet aannemelijk tot januari 2011 in Pakistan te zijn verbleven, noch met behulp van een smokkelaar te hebben gereisd, noch zijn paspoort niet te kunnen voorleggen. Aldus houdt verzoeker bewust informatie achter inzake zijn vertrekdatum uit zijn land en zijn aanwezigheid tijdens de beweerde problemen wat belangrijke indicatoren kunnen zijn voor de beoordeling van de waarachtigheid van het asielrelaas.

3.1.4. Indien de Raad verder vaststelt dat dit één van meerdere motieven is geweest bij de weigering van verzoekers asielstatuut, dan beklemtoont de Raad echter dat dit motief wel degelijk essentieel is bij de beoordeling van de waarachtigheid van het asielrelaas gezien de reisweg en –documenten tevens belangrijke indicatoren voor de waarachtigheid van het asielrelaas kunnen zijn.

3.1.5. Waar verzoeker tijdens het gehoor nog aanvoerde dat zijn angst om terug gestuurd te worden hem weerhield van een asielaanvraag in het VK in te dienen, dan verklaart verzoeker niet waarom dezelfde angst hem er niet van weerhield in België asiel aan te vragen. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Hieruit kan alleszins blijken dat verzoeker internationale bescherming niet (dringend) nodig achtte, wat de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven volledig onderuit haalt. Verzoeker is overigens verantwoordelijk voor zijn eigen verklaringen, zijn verwijzing naar slechte raadgevingen kan zijn gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen, niet verschonen, te meer nu verzoeker tevens van bij de aanvang van de asielverhoren uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gewezen op het belang de waarheid te spreken. Verzoeker heeft er dan ook voor gekozen de waarheid niet te vertellen omdat hij meende de Belgische migratiewetgeving te kunnen omzeilen (zie verzoekers verklaringen inzake terugsturen naar het VK).

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à*

appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2.1. Verzoekers relaas is ernstig tegenstrijdig. Indien verzoeker meent dat de eerste FIR van 20 september 2010 “gaat [over] dat ik verdwenen ben uit de [eerste] madrassa” (gehoor p. 10), dan kan verzoeker niet tegelijkertijd op het CVGS aanvoeren dat hij pas “rond 10/10/2010 werd ik overgebracht naar de [tweede] madrassa” (gehoor p. 9). Indien verzoeker op de DVZ verklaart dat “een dag later [na verzoekers thuiskomst] kwam mullah S. naar mijn huis, mijn vader uitte zijn ongenoegen en het kwam tot een discussie waarbij de mullah zijn wapen trok en mijn vader [op 19/11/2010, gehoor p. 4] doodschoot. We hebben die incident gemeld bij de politie, er kwam een onderzoek en er werd iemand van de Iqra madrassa gearresteerd maar niet mullah S. aangezien deze verdwenen was. Nadien schreef de mullah 2 dreigbrieven die ik thuis kreeg, er stond in dat ik de volgende was om te sterven.” (vragenlijst 3.5) dan stelt verzoeker later tegenstrijdig dat zijn vader een maand na zijn ontsnapping gedood werd (gehoor p. 21). Evenmin kan verzoeker stellen dat de twee dreigbrieven “de eerste dreigbrief kwam op 29/10/2010 en de tweede dreigbrief op 5/12/2010” (gehoor p. 7), nu dit tevens wordt tegengesproken door de inhoud van de tweede FIR van 19 november 2010 waaruit tevens blijkt dat verzoekers vader doodgeschoten werd op bevel van de mullah maar door diens vriend(en) en verzoeker tegenstrijdig verklaart dat “niemand werd gearresteerd” (gehoor p. 21). Indien in de eerste dreigbrief van 29 oktober 2010 staat “hij is gericht aan mijn vader, dat hij zijn zoon moet terugsturen naar hen en de FIR intrekken” (gehoor p. 11), dan kan verzoeker niet beweren dat zijn vader al overleden was (vragenlijst 3.5) noch dat hierin stond dat hij moest teruggestuurd worden aangezien verzoeker pas ontsnapte “in november 2010 (...) rond 15, de 12^{den}” (gehoor p. 9) wat weer tegengesproken wordt door “toen de eerste brief kwam was ik thuis, na de ontsnapping uit de madrassa” (gehoor p. 21), noch blijkt uit de neergelegde vertaling van de dreigbrief dat verzoekers vader inderdaad ook zelf bedreigd werd om de FIR in te trekken. Indien verzoeker overigens aanvoert door de Talibangroep Tehrik-e-Taliban gedurende ongeveer drie weken gedwongen te zijn ingelijfd en nadien vervolgd te worden, dan is niet realistisch dat verzoeker niet weet wie de leider van Tehrik-e-Taliban is, noch wie de leider van Tehrik-e-Taliban van zijn regio is, noch enige duiding kan geven over de Tehrik-e-Taliban (gehoor p. 12, p. 15), noch is doorleefd dat verzoeker evenmin gepoogd heeft meer te weten te komen (gehoor p. 12). In deze stelt de Raad eveneens vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *Subject Related Briefing* “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie” blijkt dat de rekrutering door de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) op vrijwillige basis verloopt en hoofdzakelijk werkloze jongeren en opportunistische criminelen betreft. Dit is niet het geval van verzoeker die wilde studeren en hiervoor gesteund werd door zijn familie, zodat zijn beweerde rekrutering niet aannemelijk is. Overigens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat niet aannemelijk is dat dreigbrieven serienummers hebben, laat staan dat deze in aflopende volgorde worden genummerd en nog minder van de Taliban.

3.2.2. Daar waar verzoeker stelt dat “de fouten in de verklaring bij DVZ aangaande de verdwenen jongens in de madrassa niet aan hemzelf te wijten zijn, doch veeleer aan een interpretatie bij het vertalen”, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier, integendeel verzoeker verklaarde uitdrukkelijk op de DVZ “(...) ik zag ook hoe 2 of drie jongens werden weggebracht met speciale vesten aan” (vragenlijst 3.5). Hetzelfde blijkt uit een eenvoudige lezing van verzoekers verklaringen op de DVZ daar waar verzoeker beweert “Immers moet er van uitgegaan worden dat tijdens de verklaringen op DVZ verkeerdelijk werd neergeschreven dat de vader van verzoeker één dag na de vlucht van verzoeker uit de madrassa werd neergeschoten. Volgens de verklaringen van verzoeker op het CGVS moet zulks één maand zijn” en “Dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat er iemand gearresteerd werd naar aanleiding van het onderzoek naar de madrassa wit uiteraard niet zeggen dat zulks enige link had met de moord op de vader van verzoeker”. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Pashtou en door hem

ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Integendeel verzoeker corrigeerde enkel de naam van de mullah, doch verklaarde dat voor de rest “alles was ok” (gehoor p. 2). Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.2.3. Verzoeker brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Aangaande de documenten, waaronder de overlijdensakte van de vader, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Overigens kan uit de fotokopieën van de overlijdenscertificaten -waaraan geen geloof kan worden gehecht- hoogstens worden afgeleid dat verzoekers vader vermoord werd, doch hieruit kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarin dit plaatsvond. In zover de FIR's of de neergelegde fotokopieën al waarachtig zouden zijn, *quod non*, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing "Pakistan" "First Information Report (F.I.R.)"* dat een "FIR" slechts een eenzijdige registratie is van een individuele klacht die niet automatisch leidt tot juridische vervolg. Derhalve is de bewijskracht van een FIR per definitie relatief en biedt geen garanties naar de waarachtigheid van de inhoud van de vermelde klacht. Daarenboven betreffen *in casu* de FIR's fotokopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn, waarvan de authenticiteit aldus niet is vastgesteld en dus ook geen begin van bewijs zijn.

3.3. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de politie in Pakistan als onvoldoende (en zelfs corrupt) kan worden bestempeld en verwijst naar diverse internetartikelen.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Daargelaten dat de Raad niet inziet hoe in de bestreden beslissing een conflict in de “*grensregio met Afghanistan*” als “*uiterst lokaal*” kan worden beschreven nu de *Federally Administered Tribal Areas* (FATA) alleen al bestaan uit 7 *Agencies* en 6 *Frontier Regions*, kan in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal besluit, uit de toegevoegde informatie, die verzoeker niet weerlegt, niet worden afgeleid dat de situatie in het Mardan district van KPK valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (*Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”*), inderdaad in bepaalde regio’s verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in het Mardan district. Immers daar waar er in bepaalde districten in Khyber-Pakhtunkhwa in 2009 en begin 2010 nog militaire operaties plaatsvonden, dan wel nadien zelfmoordaanslagen door Talibanmilitanten werden uitgevoerd, is dit niet het geval in het Mardan district, noch is daar sprake van etnische of intertribale clashes (p.12-13), integendeel dit is één van de districten waar vluchtelingen bescherming zochten (p. 20, p. 21). Aldus kan de situatie in het Mardan district zeker niet gelijkgeschakeld worden met een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht. De Raad beklemtoont in deze dat de loutere erkenning dat het Noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, geenszins impliceert dat deze strijd ook gelijkgeschakeld kan worden met een intern gewapend conflict in de zin van het humanitair recht. De door verzoeker aangebrachte internetartikelen vermogen deze vaststelling niet te wijzigen. Verzoeker toont niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in het Mardan district sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger.

4.4. Verder verwijst de Raad naar artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Verzoekers moeder is verhuisd naar zijn oom in Landaki Hoti en verzoeker verbleef gedurende 15 dagen dan wel een maand bij een neef in Nowshera (vragenlijst 3.5, gehoor p. 3, gehoor p. 13). Verzoeker volgde middelbaar onderwijs en kent Pashtou, Urdu en Engels (verklaring 8 en 10a, gehoor p. 9). Gezien verzoekers problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn, kan hij zich aldus bovendien probleemloos hervestigen, temeer hij een jonge, gezonde man is en hij voldoende financiële middelen (1.3 miljoen roepies, verklaring 34) en doorzettingsvermogen had om naar het Verenigd Koninkrijk en België te komen zodat hij alleszins een minder ingrijpende en goedkopere hervestiging kan ondernemen.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK